శిక్ష

శ్రీరాజు

కళ్ళు విప్పిన సుందర్రావు చెవిలో మొదట వీధి కొళాయి దగ్గర వేసుకుంటున్న కేకలు పడ్డాయి. బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకుని లేచేసరికి కాంతం వేస్తున్న కేకలు వినిపించాయి.

"దిక్కుమాల్న పిల్ల. . . దిక్కుమాల్న పిల్ల అని. . . ఇది పిల్లకాదు, బాబూ. . . పిశాచం. . ."

"నోర్మూయ్యవే, వెధవకానా! పొద్దున్నే వెధవసొది, నువ్వూను!" చేతితో పొడరు వేసుకుంటూ కేకేశాడు సుందర్రావు.

"మీ కూతురు చేసిన ఘనకార్యం చూడండి! పొద్దున్నే కందిపొడుంసీసా తీసి ఒంటినిండా పట్టించుకుంది. ఎక్కడేం పెట్టినా ఉంచదు." పనిమనిషి రాకపోవటంతో ఇల్లు తుడుస్తూ అంది కాంతం.

"దానికిఅందేటట్టెందుకుపెట్టావ్?"

"దాని కక్కరలేంది లేదు. మీ డ్రెస్సింగ్ టేబిల్ సొరుగులో పెట్టుకున్న కాయితాలు ఏవో పొద్దున్నే తీసేసి ఉప్పులో ముంచెత్తేసింది."

"ఏకాగితాలు?" ఆత్రతగా అడిగాడు.

చూపించింది కాంతం.

అతను క్రితం రోజు రాత్రి రెండింటి వరకూ కూర్చుని వ్రాసిన కాగితాలవి.

"కొంప మునిగిందే! ఇవి ఇవాళ పొద్దున్న పోస్టుకే పంపించాలి. . . ఇప్పుడెలా చెప్మా!" అంటూ చేతిలోని పొడరు బల్లమీద పోసేసి, తడిసిన కాగితాలు వేరుచేసి అరుగుమీద ఆరబెట్టాడు సుందర్రావు.

"నిన్నటికి నిన్న అలాగే! దుక్కలాటి రెండు స్టీలు గ్లాసులూ పెరట్లోకి తీసికెళ్ళి నూతిలో పారవేసింది."

"ఏ దది?" సుందర్రావులో కోపం రాజుకోసాగింది.

"ఏమో? ఇప్పుడిక్కడే ఉండాలి!" వెతుక్కుంటూ అన్నది కాంతం.

సుందర్రావు వంటింట్లో కెళ్ళి చూశాడు. అల్మారా పైఅరలో పెట్టిన పాలగిన్నె కోసం కాళ్ళెత్తి మరీ ప్రయత్నిస్తోంది పాప. బాణం లాగ దూసుకు వెళ్ళాడు. గౌను పట్టుకొని ఒక్క గుంజు గుంజాడు. కెవ్వుమంది పాప. సాచి పెట్టి లెంపకాయ కొట్టాడు.

అంతే!

గట్టు కోసిన వరద లాగ సుందర్రావు కోపం హద్దులు దాటింది.

టపటపటపటప ఆ చెంపా, ఈ చెంపా వాయించాడు. కాంతం వచ్చి అడ్డుకోబోయింది. ఒక్క తోపు తోశాడు.

రెండు చేతులతోనూ తన లేత బుగ్గలను కప్పుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ నిస్సహాయంగా, దీనంగా చూస్తున్న కూతుర్ని చూడగానే సుందర్రావు కోపం తారస్థాయి నందుకుంది.

పొద్దున్నే భార్య చేసిన ఆరోపణలు, ముఖ్యంగా ముఖ్యమైన కాగితాలు పాడవటం, దుక్కలాంటి స్టీలు గ్లాసులు పోవటం, పాప నిస్సహాయస్థితి ఇవన్నీ కలగాపులగంగా పనిచేసి అతనిలో ఒక రకమైన పైశాచికత్వాన్ని ప్రవేశ పెట్టాయి.

పాపని ఒక్క తావు తన్ని, కసి తీరక నోరు నొప్పి పుట్టేలాగ తిడుతూ, చేతులు నొప్పిపుట్టేలాగ కొడుతూ అలసిపోసాగాడు సుందర్రావు. దెబ్బ దెబ్బకీ ఉధృతమైంది అతనిలోని పైశాచికత్వం. దెబ్బలు తప్పించుకోలేక ఉక్కిరి బిక్కిరి కాసాగింది పాప!

కాంతం అతి బలవంతం మీద సుందర్రావుని వెనక్కి లాగింది. భార్యని తప్పించుకొని ఆఖరు సారిగా పాప జుట్టు

పట్టుకొని గుంజి, "వెధవముండా! తెచ్చిన జీతం తినడానికే చాలక ఛస్తూ ఉంటే, ఇంట్లో ఉన్న నాలుగూ నూతిలో పారేస్తే మళ్ళీ ఎవడే కొంటాడు నీ రంకు మొగుడు! వెళ్ళే! వెళ్ళి. . . నూతిలో దిగి ఆ గ్లాసులు రెండూ తేవే!" అని గోడవేపు ఒక్క తోపు తోసి వెళ్ళి పోయాడు.

నేలమీద బోర్లా పడిపోయింది పాప. తల్లి, దగ్గర కెళ్ళి ఓదార్చబోయింది. పాప ఎక్కిళ్ళు ఎక్కువయి పోయాయి. ఏడుపు ఉధృతం తగ్గితేనే కాని లాభం లేదని తన పని చూసుకోసాగింది కాంతం.

2

గంట గడిచింది.

పని ఒత్తిడి తగ్గిన కాంతానికి పాప గుర్తుకొచ్చి చూసింది. ఇంట్లో కనిపించ లేదు. సుందర్రావు నడిగితే తనకు తెలియ దన్నాడు. ఆ వీధిలో ఉన్న నాలుగు ఇళ్ళూ అడిగి వచ్చింది. ఎవరింటా లేదు. గాభరా వేసింది కాంతానికి.

"ఆదే వస్తుంది లెద్దూ" అన్నాడు సుందర్రావు గెడ్డం గీసుకుంటూ.

కాని, మరో అరగంటకు సుందర్రావుకే గాభరా వేసింది. మళ్ళీ అంతా వెతికారు. ఎక్కడా లేదు.

> [illegible]
>
> మనం చేయవలసిన, విద్యుక్తమైన పనిని మించి మరేదైనా చేస్తేగాని కష్టపడినట్లు కాదు.
>
> [illegible]

ఎక్కడికైనా వెళ్ళే వయస్సుకాని, అలవాటుకాని లేదు పాపకి. క్షణాలు దొర్లుతున్న కొద్దీ భయ మెక్కువ సాగింది ఆ దంపతులకి. పిల్లల్నెత్తుకు పోయే వాళ్ళ కథలు అన్నీ అప్పుడే గుర్తుకు వస్తున్నాయ్. పాప అమాయకపు ముద్దుల మొహం, తనను అంతలా చితక్కొడుతూ ఉంటే చూసిన దీనపు చూపులు జ్ఞాపకా లలో వెంటబడుతున్నాయ్.

ఆ వీధిలో వాళ్ళు కొందరు అప్పుడే పాపని వెతికే పనిలో సహాయం చెయ్యడం మొదలెట్టారు.

"ఇంకెప్పుడూ కొట్టను, దేవుడా! నా చిట్టితల్లిని నా కిచ్చే!" నిమిషనికో సారి దగ్గరగా ఉన్న దేవుడి కాలెండరు వైపు చూస్తూ కళ్ళతోనే దండం పెట్టుకుంటున్నాడు సుందర్రావు.

కాంతమయితే ఏడ్చేస్తున్నాది. ఇళ్ళన్నీ, వాకిట్లో [illegible] కంగారుగా అంగలు [illegible] తున్న సుందర్రావు అకస్మాత్తుగా ఆగి పోయాడు.

మెరుపులాగ పెరట్లో నూతి దగ్గ రకు పరుగెత్తాడు. తొంగి చూశాడు. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మి నూతిలోకి జారి పోరావేమో నన్నట్టుగా గట్టు గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

మరొక క్షణంలో నూతి దగ్గర చాలామంది చేరారు. ఒక మనిషిని నూతి లోకి దించడానికి ప్రయత్నాలు ప్రారంభ మయ్యాయి.

కాంతం బుర్ర గోడకి కొట్టుకోకుండా ఆపడానికి, సుందర్రావు తన పైశాచిక త్వంలో నోరు జారి అన్న మాటలు తలుచుకొని తలుచుకొని ఏడవకుండా ఆపటానికి అక్కడున్న కొందరు వృథా ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు.

పక్కింటాయన నూతిలో దిగసాగాడు. కొంతమంది గోడమీద నిలుచున్నారు. కొందరు ఆ దంపతులని ఓదారుస్తు న్నారు.

"మావయ్యగారూ మావయ్య గారూ. . .మా పాపేమయ్యింది. . . మరో [illegible] కుర్రాడెవరో పరుగెత్తు కొచ్చి చెప్పాడు.

[illegible] సుందర్రావు, కాంతం. కొంతమంది వెనకాతలే పరుగెత్తారు.

కట్టేసిన వీధి కొళాయి గోడ వెనకా తల కూర్చుని నిద్ర పోతోంది పాప. నిద్రలోకూడా వెక్కుతూంది.

ఒక్కంగలో వెళ్ళి పాప నెత్తుకొంది కాంతం. తుళ్ళి పడి లేచిన పాప కెవ్వుమని ఏడుపు లంకించుకుంది.

గుండెల కదుముకొని కాంతం ముద్దు లాడటం అయిపోకుండానే ఆ ఏడుస్తున్న కూతుర్ని గబుక్కున లాక్కొని ఒళ్ళంతా ముద్దులాడ సాగాడు సుందర్రావు.

కాస్త స్థిమితపడ్డాక అంతా ఇంట్లో కెళ్ళి పెరట్లోకి చేరారు.

అప్పటికి పక్కింటాయన గట్టువరకు వచ్చాడు! ★

జీవితంలో ఆనందాన్ని, ఆహ్లాదాన్ని కలిగించే అనేక మధుర క్షణాలుంటాయి

తలనొప్పి మూలంగా మీ ఆనందాన్ని పాడుచేసుకోవద్దు

2 ఆస్ప్రో తీసుకోండి

మైక్రోఫైన్ ఆస్ప్రో నొప్పిని అతిశీఘ్రంగా తొలగించును

ASPRO

Nicholas

A.G 62 TL